

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – I. ÉVFOLYAM – 9. SZÁM, 2008. MÁRC. 30

Kedves Testvéreim!

Korán reggel van. Három nő indul szomorúan Jézus sírjához, hogy illatos kenetekkel kenjék be a testét. Az előző fejezet annyit árul el róluk, hogy követék Jézust és szolgáltak neki, amikor Galileában volt (Mk 15, 40-41). A Biblia még egy nagyon fontos dolgot mond el róluk és ezzel teljes mértékben jellemzi is őket: két helyen is azt olvashatjuk

Szeretetüket és tiszteletüket azzal szeretnék kifejezni a halott iránt, hogy illatos, drága balsamokkal kenik be a testét. Szeretnék a halálban, a halál számára tartósítani Jézust.

Ezzel a szándékkal indulnak el. A legnagyobb gondot az jelenti számukra az indulásuknál, hogy esetleg nem tudnak majd megbirkózni a sírt lezáró hatalmas kővel. Hogy ez meg fogja haladni

Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja, valamint Salomé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus testét. A hét első napján, korán reggel, napkeltekor, elmentek a sírboltba, és erről beszéltek egymás között: "Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?" Ekkor felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig az igen nagy volt. És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek. De az így szólt hozzájuk: "Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. De menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előtettek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek." Ekkor kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és döbbenet fogta el őket és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.

Mk 16,1-8

róluk, hogy ezek az asszonyok **figyelnek**. Ez a csendes, szolgáló figyelés a jellemző erre a három asszonyra. Távolról figyelték, hogyan szenved Jézus a kereszten és hogyan lehel ki a lelkét (Mk 15,40). Azt is megfigyelték, hogy hova lett eltemetve Jézus (Mk 15,47). Most, hogy az élő Urat nem tudják szolgálni többé, a halottnak szeretnék megadni mindazt, amit még tudnak.

az erejüket. Nem tudják, hogy Isten már előre elkészítette az útjukat. Elhárította, elhengerítette az útjukból az akadályokat még azelőtt, hogy a sírhoz értek volna. A görög szövegben a kő elhengerítése egy passzív igealakkal van visszaadva, ami azt fejezi ki, hogy az emberi beavatkozás teljesen ki van zárva. Aki a követ elhengerítette, az maga Isten volt.

Szeretnék megállni egy kicsit ennél az utat elzáró hatalmas kőnél és az asszonyok magatartásánál. Annál, hogy hogyan kezelik a helyzetet. A három asszony annak ellenére útnak indul, hogy nem biztos, hogy véghez tudják vinni azt, ami miatt útra kelnek. Végül sokkal többet és jobbat kapnak, mint amit vártak.

Minden ember életében vannak olyan hatalmasnak tűnő akadályok, amelyekről az első pillanatban is világos, hogy túlnőttek a képességein, a lehetőségein, az erején. Az akarat megvan bennünk, de az akadály eltávolításához szükséges erő csak hiányosan. A gond, a probléma megoldása nem a mi kezünkben van. Mi csak elkezdhetünk valamit, de kell az Isten segítsége és beavatkozása, hogy az elkezdett dolgot sikerre vigyük. Egyedül erre nem vagyunk képesek.

Lehetünk életünkben mindannyian olyan helyzetben, amikor tudjuk, hogy valamilyen döntésnek kell következnie, de még nem tudjuk, merre lépünk, csak várjuk a jelet, amely továbbsegít minket. Lehet ez a nagy kő valamilyen nézeteltérés, amely ott tornyosul két ember között és annak ellenére, hogy ez a két ember nagyon szereti egymást, nem akar egyik sem engedni, mert meg van győződve, hogy amit gondol és mond, az helyes. Lehet ez egy betegség, amely árnyékot vet a boldogságra és nem lehet tudni, mikor gördül el. Sokak életében van ilyen hatalmas kő. Mindenki maga tudja és érzi, hogy mi az, ami miatt a végsőkig hajlandó küzdeni, de tudja, hogy a sikerhez a saját ereje kevés.

A gyülekezet életében ez a nagy kő a

jogi státusz. Hiszem, hogy ez a normális életet akadályozó kő a gyülekezet életéből el fog tűnni, mert van, Aki harcol értünk.

A sírt lezáró nagy kő eltávolítását a három asszony, magdalai Mária, Mária, Jakab és János anyja és Salomé csodaként éli meg. Amitől annyira féltetek, az anélkül oldódott meg, hogy ők bármit is tettek volna. Isten szabaddá tette a Krisztushoz vezető útjukat. Csak azt nem tudták még ekkor ezek az asszonyok, hogy ez a nap egy kicsit másmilyen lesz, mint amelyet ők vártak: a nagy kő elhengerítése nem az első és nem is a legnagyobb csoda volt, ami várta őket aznap reggel.

A három asszony belép a sírkamrába. Jézus helyett egy angyalt látnak ott jobb felől, a megdicsőülés oldalán ülni. Az asszonyok első reakciója a félelem, az ijedelem. A bűneset óta ez az ember reakciója, ha Istennel vagy az Isten környezetéből származóval találkozik. Ádám a bűneset előtt soha nem félt Istentől. A bűneset után pedig félelmében elrejtőzött Isten elől az édenkert fái közé (1Móz 3,10).

Ezek az asszonyok mást kerestek, mint amit kaptak. Nemcsak a kő nem volt azon a helyen, ahol ők várták, de Jézus sem. Feltámadott! Az asszonyok először nem értették ezt. Hiszen ott voltak, mikor eltemették Őt. Hogyhogy nincs itt? Csak az angyal szava juttatta eszükbe, mit mondott Jézus: „*Harmadnapon feltámadok...!*” (Mk 8,31) Most szinte hihetetlenül hangzott ez. Jézus, akit keresünk, nincs itt? Nincs itt, mert feltámadott! ÉI!

Gondoljunk csak bele! Ha a mi hoz-

zátartozónk sírja helyén egy üres sírt találnánk és a síron egy angyalszerű lény ülne, aki azt mondaná, hogy akit keresünk, azért nincs a sírban, mert feltámadt, mi mit szólnánk? Hasonlót élhettek meg ezek az asszonyok. Az, hogy egy ember valósággal meghaljon és valósággal feltámadjon, emberileg tényleg lehetetlen. De Jézusnak más volt lehetetlen: lehetetlen volt neki a haláltól fogva tartatnia (ApCsel 2,24). A halál nem vett, nem vehetett rajta diadalmat.

Az Írás beteljesedett. Ő valóban él! És micsoda öröm, hogy ezt az asszonyok elhíhették! Amikor ezt mi is elhisszük, akkor a nagypénteki, a világ szemében kudarcot vallott Jézus helyett a dicsőségesen feltámadott Urat látjuk meg. A keresztfán szenvedő istenember mellett Jézusban meglátjuk a halálon is Győzedelmeskedőt.

Megtehetette volna azt, amire a világ buzdította, hogy ha Ő Isten Fia, akkor szálljon le a keresztről. De ha leszállt volna, nem váltotta volna meg a világot. Így azonban Isten még nagyobb csodát készített az ember számára.

Az asszonyok életében akkor következett be a változás, amikor a feltámadott Jézus a szívükbe költözött. Ez nagyon fontos, kihagyhatatlan mozzanat. Csak így, a feltámadott Jézussal a szívükben tudnak majd bizonyosságot tenni a többi tanítvány előtt. A tanítványok még Jeruzsálemben vannak. El kell indulniuk Galilea felé, ahol majd találkozhatnak a Feltámadottal. Így viszi meg Krisztus feltámadásának híret magdalai Mária Jézus követőinek. Jézus aztán sokaknak jelent meg, de a feltámadást hírül kellett

adni.

A Jézusról való beszéd ugyan nem helyettesíti a Vele való találkozást, de felkészít rá. Ez azoknak az embereknek a feladata, akik már találkoztak a feltámadott Úrral és szerintem ez a feladata egy missziós gyülekezetnek is. Ha felelőssel is a szívünkben, de hirdetésünk kell a feltámadás evangéliumát.

Isten nemcsak a sír ajtaját képes kinyitni, hanem a mi szívünket és más ember szívét is. Néha azonban ez a két utóbbi a nehezebb. A szikla nem tiltakozik, hanem engedelmesen elgördül az útból Isten szavának engedelmességgel, de az ember nem követi ilyen engedelmesen Isten szavát. Pedig Jézus nagy dolgot ígér. Azt mondja, hogy „*aki kinyitja előtte az ajtót, ahhoz ő bemegy és vele vacsorál*” (Jel 3,20). Így vár minket is hamarosan a kegyelem terített asztalával. Így szeretné erősíteni a Benne való meggyökerezésünket.

Még valami nagyon fontosat és csodálatosat ígér a Benne, a feltámadásában hívőknek: „*aki hisz énbennem, ha meghal is, él*” (Jn 11,25). Így lehet nekünk már itt a földön új életünk. „*Hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk*” (Róm 6,4).

Jézus az első, aki feltámadt a halottak közül, de ezt a csodát nekünk is ideígéri. Ahogy Krisztuson nem fogott a halál, úgy rajtunk sem fog. Ezt jelenti a húsvéti feltámadás-evangélium.

Amen

(Elhangzott 2008. március 23-án)

Kedves Testvéreim!

Ma Krisztus keresztfán elmondott hét szavára fogunk figyelni. A haldoklók mondásai, utolsó szavai nagyon súlyosak, megfontoltak, őszinték. Mindig különleges erővel bírnak, koncentrált formában van bennük a haldokló által összegyűjtött élettapasztalat.

Krisztus első szava az Atyához szól.

Két gonosztevőt is vittek, hogy vele együtt végezzék ki őket. Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. Jézus így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek.” Azután sorsvetéssel osztzkodtak ruháin. (Lk 23,32-34)

Jézus nem a maga szenvedéseinek enyhítéséért imádkozik, hanem azokért, akik a kezébe és a lábába szöveget vertek. Ezeknek az embereknek az volt a bűnük, hogy nem ismerték fel, hogy kit feszítettek keresztre. „Ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát.” (1Kor 2,8) Amit tesznek, tudatlanságból teszik, így válnak ellenségé. Ha belegondolunk, láthatjuk, hogy Krisztus legnagyobb ellenségei ma is a tudatlanság miatt vannak. Jézus imádkozott ellenségeiért. Tudunk-e mi hozzá hasonlóan imádkozni az ellenségeinkért? Nem mindegy, hogyan győzzük le őket. Krisztus a legszebb fegyvert adja a kezünkbe: a szeretet. Erről visszapatann minden gyűlölet és legyőz minden gonosztságot.

Majd így szól (ti. az egyik lator): „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.” Erre ő így felelt neki: „Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban.” (Lk 23,42-43)

Rettenetes nyomorúságban kínlódik ez az ember. A világ már kimondta felette

az ítéletet és ő saját maga felett is ki mondja azt: „*Ítélet alatt vagyunk, cselekedetünknek méltó büntetését vesszük!*” Megrázó, ahogy ez az ember elrontott, eljátszott életének utolsó pillanatában megfordul, élni tud a kegyelemmel. Az egész nagypénteki tömegben ő az egyetlen, aki jól látta Jézust. Egyedül ő nem menni látta Jézust, hanem jönni: „*eljössz a te királyságodban*”. Ez a hit elég volt ahhoz, hogy átmenjen az örökkévalóságba.

Amikor Jézus meglátta ott állni anyját, és azt a tanítványt, aki szeretett, így szól anyjához: „Asszony, ime a te fiád!” Azután így szól a tanítványhoz: „Ime a te anyád!” És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány. (Jn 19,26-27)

Vajon mit érezhetett az anya, aki így látta szenvedni a fiát? Bizonyára a legnagyobb fájdalmat jelentette Mária számára, hogy nem tud segíteni Jézuson. Tehetetlenül, fájdalommal telve állt a kereszt alatt. Arra volt szüksége, hogy Isten gondoskodjon róla: Krisztus rábízta a szeretett tanítványa.

Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség lett az egész földön. Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, éli, lámá sabaktáni!” azaz: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” (Mt 27,45-46)

Jézus itt újra az Atyához beszél. Kb. 3 órányi szenvedés, testi-lelki fájdalom után összeszedve minden erejét, kiált. Nemcsak a testi sebek égető fájdalma van benne, nem is csak a kereszt alatt állók gúnyolódása, hanem a teljes elhagyottság érzése. Az, hogy az emberek elhagyták, nem lepi meg őt. János evangéliumában nem sokkal elfogatása előtt ezt mondja: „*Ímé eljő az óra, és immár eljött, hogy szétoszlatok ki-ki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok;*

de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.” (Jn 16,32)

Most azonban az Atya elhagyta, megvonta tőle magát, teljesen egyedül maradt. Jézus mintha meg lenne lepődve és mintha azt kérdezné: Hát most hagysz el engem, ebben a nyomoromban?

Isten azért vont meg Tőle kegyességét, szeretetét, hogy ki tudja inni teljes haragját. Amilyen hatalmas és végtelen Isten szeretete, olyan hatalmas és végtelen a haragja is. És ezt a haragot Jézusnak az ember bűne miatt mind el kellett viselnie: azért, hogy nekem soha ne kelljen. Fontos dolgot láthatunk Jézus szenvedésében: az Atya elhagyja, egyedül kell kiinnia a harag poharát, de Jézus nem hagyja el az Atyát, nem fordul ellene, hanem utolsó szavával az Ő kezébe teszi majd le a lelkét.

Jézus ezek után ... hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: „Szomjazom”. (Jn 19,28)

A szenvedés teljesen kiszáritotta Jézus testét. Ézsaiás így ír a szomjúságról: „A nyomorultak és a szegények vizet keresnek, de nincs, nyelvük kiszárad a szomjúságtól. De én, az ÚR, meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket.” (Ézs 41,17)

Bizonyára mindnyájan éreztünk már kínzó szomjúságot. Azt is tudjuk, milyen jól esik ilyenkor oltani a szomjunkat.

Krisztus testi és lelki szenvedésében nem volt azonban sem szünet, sem enyhülés. Isten megvonta Tőle irgalmát. Ő, Aki egy volt az Atyával, most csak haragjának súlyát érezhette.

Isten nem kedvezett a saját Fiának. Jézus a pokolra szállt értünk. Azt szenvedte

el, amit nekem kellett volna. Teljesen, fenékiig issza ki azt a poharat, amelyet az Atya adott neki (Jn 18,11). Így teljesedik be a keresztfán függő és szenvedő Jézusban az Atya akarata.

Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: „Elvégettettem!” (Jn 19,30)

Jézus elvégezte értünk azt, amiért a világra jött. Beteljesedett Benne, Átala Isten üdvterve. Bemutatta értünk a tökéletes áldozatot. Az igazi páskabarány egyszer s mindenkorra engesztelést szerzett a bűnös embernek a Golgotán. A világ szemében ugyan kudarcot vallott, valójában azonban legyőzte a világot és a világ urát, a Sátánt.

Tizenkét órától egészen három óráig sötétség lett az egész földön. A nap elhomályosodott, a templom kárpitja pedig közepén kettéhasadt. Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: „Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!” És ezt mondvá meghalt. (Lk 23,44-46)

Jézus utolsó kiáltása is imádság. A Zsoltárok könyvéből idéz: „Kezre bízom lelkemet, te váltasz meg engem, Uram, igaz Isten!” (Zsolt 31:6) Izráel fiainak esti imádságával válik meg az élettől, jelezvén azt, hogy aki az Istennel való közösségbe megy át a halállal, az olyan, mint aki egy fárasztó nap után álmra hajtja fejét.

„Titeket is, akik egykor Istentől elidegenedtek, és ellenséges gondolkodásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, most viszont megbékkeltetett emberi testében, halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé.” Kol 1,21-22

Ámen

(Elhangzott 2008. március 21-én)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK:

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Bibliáóra: Az istentiszteletet követően, kb. 17.00-tól.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológián (Černá 9, Prága 1), az 5. emeleten vagy a kápolnában, vagy megegyezés szerint.

Következő rendkívüli próba: április 5-én egész napos összpontosítást tartunk.

(korus@refnet.cz)

A GYÜLEKEZETBEN TÖRTÉNT:

– **Ft. Erdélyi Géza**, Egyházunk püspöke **április 25-27-re** jelezte gyülekezetünk meglátogatását.

– A **Zsinati Tanács** áprilisi ülésén tárgyal gyülekezetünk Missziós alaphoz való részesezéséről. A prágai - és további Szlovákia határain kívül eső - református gyülekezetek jogi háttérét rendező törvénymódosító javaslat tárgyalására a májusi tanácsulésen kerül sor.

Hordozzuk imáinkban a Tanács és a Zsinat munkáját!

– A gyülekezet **MILLE DOREMI** énekkara **április 8-án 19 órai kezdettel**

tartja koncertjét. A megközelítőleg egy óras, „**Minden ember, minden nép**” címet viselő koncertnek a Prágai Magyar Kulturális Központ (PMKK) ad helyet. (Rytířská 25-27,

Prága 1). Kérjük a gyülekezeti tagokat, értesítsék erről az eseményről barátaikat, ismerőseiket. A bizonyágtételen túl ez az alkalom egyfajta nyitást is jelenthet a tágabb prágai magyarság felé.

HUMORSAROK:

Négy pap vitatkozik egy teológiai kérdésről. Hárman képviselik az egyik álláspontot, egyiküknek azonban más a véleménye. Mikor a renitens pap kifogy az érvekből, felkiált:

– *Uram, tudom, hogy igazam van! Adj valami jelet, hogy így van!*

Mire hirtelen menydörög egyet az ég.

– *Ugyan már, ez csak véletlen! - mondja a három másik.*

– *Uram, ha igazam van, adj egy nagyobb jelet, hogy a többiek is elhiggyék!*

Egyszer csak a derült égből lecsap egy villám.

– *Ez csak véletlen! - szólnak a többiek.*

– *Uram, adj valamilyen félreérthetetlen jelet, hogy meggyőzd ezt a három hitetlent!*

Mire az égből egy mély hang dörmögi:

– **IGAZA VAN!**

A három hitetlenkedő pap összenéz, majd az egyikük így szól:

– *Jól van, akkor most két vélemény áll hárommal szemben...*

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Simon János.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz